

Gustav Fridolin: Almedalstal 2017

Talare

Gustav Fridolin
Språkrör

Datum

8 juli 2017

Plats

Visby, Gotland

Cadillacs utrymda historiska skyskrapa mitt i Detroit har fått nya hyresgäster: Michigans miljökontor. General Motors Argonaut Building på West Milwaukee Avenue har blivit ett College for Creative Studies. Fordfabriken är ett välbesökt museum. Stan som var dödsdömd med den amerikanska bilindustrin, konkursad, fylld av tomma spökkvarter, börjar vakna till liv igen. De amerikanska tidningarna skriver om Detroit som USA:s Come back city. Idén är att göra bilens huvudstad till en stad där människor får plats.

Motorvägar har blivit parker, öde hus har skänkts till författare från hela landet, universitet och sportanläggningar har låtit människor ta tillbaka kvällarna från kriminella, övergivna platser har blivit stadsodling. Någonting händer i Mellanvästern. I april slutade Kentucky Coal Mining Museum elda kol. Solpaneler på taket ska spara museet över kolindustrin 8000-10000 dollar om året i uppvärmningskostnader. På andra sidan jorden, i den kinesiska kolstaden Huainan har världens största flytande solkraftspark just invigts – ovanpå ett vattenfyllt koldagbrott. Störst kommer parken bara vara i några månader. Snart invigs en tre gånger större solcellspark i samma område.

Här på Gotland tas nu raskt steg för att bli först med ett 100 procent förnybart energisystem.

Regionen leder redan biogasligan. Matavfall, rester och gödsel från jordbrukarna blir bilbränsle, och andelen biogasbilar är högst i landet. I onsdags meddelade Volvo att man ska sluta tillverka bilar med bara gammal fossilteknik.

Nyss försökte bilföretagen rädda den gamla tekniken. Nu vill alla visa att man är på väg in i det nya.

Det här är utveckling. Vi är alla mitt inne i en fantastisk förändring av våra samhällen, lika genomgripande som industrialiseringen självt.

Från en ekonomi byggd på att ständigt bryta nytt ur jordens inre, förbruka det och allt snabbare slänga det till berg av teknikskrot och kontinenter av plast – till att sluta kretslopp, återanvända material och metaller, hitta nya användningsområden för det som annars skulle slängas.

Från att bygga välstånd på att slösa energi som lagrats i olja och kol under årmiljoner till ett högteknologiskt samhälle som kan utvecklas av den energi som varje sekund träffar jorden.

Bloomberg, en av världens största nyhetsbyråer för investerare och marknadsaktörer, startade nyligen en särskild avdelning för klimatfrågor – climate changed. Det på slutet är byråns sätt att vara tydlig: klimatförändringarna är inte ett framtida kanske. Förändringen är nu. Ingen kan bortse från det. Inte en placerare, inte en företagsledare, inte ens en president i USA.

Varje land och varje företag har ett enkelt val: att se hur världen förändras och påverka det, eller se bort och låta chansen att i tid hindra en fullskalig klimatkatastrof rinna oss ur händerna.

”För oss är det en fråga om utveckling”, säger Bloombergs VD. Om hela världen samtidigt måste ställa om till renare energi, smartare transporter, bättre produkter, skönare städer – så kommer den som går först att hitta lösningar som också resten av världen behöver. Den som tror framtiden ligger i att bevara det som är kommer bli hopplöst beroende av andras lösningar.

Jag känner Sverige som ett land som vill leda utvecklingen. Som vill vara först med det nya, aldrig sist med det gamla. Som gillar att inspirera andra. För att det är så ett litet land får inflytande, genom att vara dem andra mäter sig emot, dem andra vill komma i fatt. Det här är utvecklingslinjen. Den tänkte jag tala om ikväll. Det kommer handla om miljön, städerna, skolan.

Så låt oss börja med miljön.

Och låt oss för en gångs skull säga det uppenbara. Det finns nej-sägare. Det är lätt att peka finger om den man pekar mot befinner sig på andra sidan Atlanten.

Men titta på Sverige. Så fort miljöarbetet kräver politiskt mod, beslut, riktiga investeringar, så känns Trump inte så långt borta trots allt.

Under de år jag varit språkrör så har jag snart hört alla andra partier åtminstone en gång säga att nu tänker de prioritera miljön, till och med att de vill bli det nya Miljöpartiet. Men var gång har det visat sig vara något slags politiskt snapchatande. Budskapet har skickats ut för alla att höra, tills det sekunder senare försvunnit för att aldrig synas igen. Det största temat på seminarierna här i Almedalen är hållbarhet. När folkrörelser och företag får bestämma, är det den viktigaste frågan för framtiden. Men när partiledarna får bestämma...

Sedan i söndags har det hållits tre timmar tal här. Mindre än fem minuter har handlat om miljön. Flera partier har inte haft ett enda ord att säga om klimathotet. Och jag är tyvärr inte förvånad. Jag ska ge er sju exempel från dagspolitiken på varför.

1. Var gång en miljöskatt behövs står vi ensamma. Isarna smälter. Arktis har det minsta uppmätta istäcket någonsin. Forskarna kalkylerar redan med riskerna för ett helt isfritt Nordpoolen inom tjugo år.

Men i valet sa ändå alla andra partier nej till höjd koldioxidskatt. Någon kallade till och med det för en katastrof.

Nu mumlar de istället. Som nejsägare gärna gör när verkligheten redan hänt. M och SD vill fortfarande sänka koldioxidskatten, de andra partierna accepterar tyst att det som nyss kallades katastrof nog var nödvändigt trots allt.

2. I regering har vi satt upp mål för att öka produktionen av ekomat så den som vill köpa eko ska kunna köpa svenskt.

Den globala matproduktionen är beroende långa transporter, bekämpningsmedel, konstgödsel gjord på ständigt dyrare fosfat från farliga och smutsiga afrikanska gruvor. Men de borgerliga och SD säger nej till ekomål. I praktiken säger de, Centern och Sverigedemokraterna, att den som vill köpa eko ska tvingas fortsätta köpa utländskt.

3. Naturvårdsverket har nu beviljat över 1000 satsningar i Klimatklivet, allt ifrån en laddstolpe för elbilar vid Sibylla här i Visby till stora investeringar som ett

grönt datacenter i Falun och bättre möjligheter för gotlandsbönderna att producera biogas. Jordbruket i Sverige hotas av det som kan bli den värsta torkan på 100 år. Bara 14 av 290 kommuner redovisar normala grundvattennivåer. Mer och allvarigare torka är helt i enlighet med klimatprognosen för Sverige – om vi inte agerar.

Investeringarna i Klimatklivet beräknas minska utsläppen med 22 miljoner ton. Men Centern, de andra borgerliga och SD vill stoppa investeringarna.

4. För en vecka sedan började kemikalieskatten gälla.

En nyfödd bebis i Sverige har flera hundra industrikemikalier, hormonstörande ämnen, flamskydds- och bekämpningsmedel i sitt blod. När den börjar krypa runt på golvet och bita på sladden till ditt TV-spel blir det fler.

Kemikalieskatten ska tvinga tillverkarna att rensa hemelektroniken från gifter. Men Moderaterna och SD är emot.

5. Partierna som säger nej till miljöåtgärder här hemma brukar säga att de visst inte är emot, bara att det borde göras någon annanstans. EU borde göra något. Men när regeringen förhandlade för att få upp priset på utsläpp i EU så försökte Moderaterna och Sverigedemokraterna stoppa det också. I praktiken ville man hindra Sverige från att ta klimatledarskap, och placera oss i samma gäng som Polen, Ungern och Tjeckien. Till slut vann det förslag som Isabella Lövin arbetat fram. Och medan miljörelsen såg det som ett stort steg framåt, sa M och SD fortfarande nej.

6. Samtidigt som brunnarna sinar i Sverige står Östafrika inför en humanitär katastrof. I Portugal dör människor i skogsbränder. I engelska städer har det varit så varmt att asfalten smälter. 2017 kan bli ett varmare år än 2016. Som var det varmaste året någonsin. Precis som 2015 innan dess. Och 2014 innan dess.

Under tiden rapporterna om hettan och torkan kom in passade de borgerliga på att hota med att riva upp himmel, jord och budgetregler för att rädda flygets status som skattefrälse.

7. Regeringen vill binda ihop Sverige med nya stambanor för snabba tåg. Idag är flyget ofta billigare än tåget, och ibland är bilen snabbare. Men SD, moderater

och liberaler vill stoppa investeringen, införa något slags framtidsförbud för nya spår: inget spår ska få byggas om det går att köra tåg snabbare än 250 kilometer i timmen på dem.

Det här är nejsägarlinjen 2017: flyget ska subventioneras, tåg stoppas. Låt oss vara tydliga: Miljöpolitik är en fajt.

Ingen skulle vara gladare än jag om alla partier var miljöpartier. Men så är det inte. Utvecklingslinjen står gång på gång mot nejsägarna.

Miljöpolitik är ofta ett politiskt hantverk när det är som minst glamoröst. En regel här, en skatt där, en bättre busstidtabell i kommunen och en investering i en laddstolpe utanför Sibylla. Reduktionsplikt, bonus-malus, skatteindexering, utsläppshandelssystem – det är ord som sällan når löpsedlarna. Men bakom finns hårt politiskt arbete.

Efter tre år i regering kan jag nu avslöja den hemliga gröna strategin. Vi viker oss inte för nejsägare, stöter vi på ett hinder – då kämpar vi hårdare, för att hitta nya vägar. Ibland räcker små steg längre än ett stort. För klimatet väntar inte.

Och nu har vi nått dit att världen tittar på Sverige för ledarskap. Vi rankas som det land av alla som har bäst förutsättningar att nå FN:s hållbarhetsmål.

Europas miljörörelser konstaterar att vi är etta i klimatpolitik. Per Bolunds skattesänkningar för billigare reparationer har nominerats till världens finaste hållbarhetsinnovationspris.

På Nya Zeeland driver de gröna valrörelse på temat ”Let’s Beat Sweden” – när vi här satt målet om 100 procent förnybart till 2040 vill de satsa på 2035.

Bilden när Isabella Lövin signerade världens mest ambitiösa klimatlag flög över världen – Sverige är alternativet till nejsägarna.

Det var aldrig självklart. Det är lätt att säga att man är för miljön. Men vi som kämpat med miljöpolitiken ser att det som nu inspirerar världen, det som gör Sverige till landet andra vill mäta sig med, det är sånt som andra partier här hemma vill stoppa, skära ner, prioritera bort.

Utvecklingslinjen mot nejsägarna.

Det är ett val. Sverige har gjort sitt val.

Vi ska bli det första fossilfria välfärdslandet.

Det är detta som nu hotas. Valet 2018 kommer handla om Sverige ska fortsätta leda utvecklingen, eller slå i bakhasorna.

Oavsett vart vindarna blåser kan ni räkna med att vi tar fajten för miljön. Vi har ingen tid att förlora.

Ingen nejsägare ska få kullkasta det Sverige uppnått, vi ska vara världens modernaste land.

I förra valrörelsen var bostadsbrist och ungdomsarbetslöshet två stora frågor. Ungdomsarbetslösheten är nu den lägsta på 14 år och bostadsbyggandet det högsta på över 40 år. Politik förändrar.

Vi bygger nu mer än vad vi gjort sedan miljonprogrammets dagar. I Stockholm är byggtakten högre nu än den var när Anna-Lena Löfgren toppade Svensktoppen med Lyckliga gatan.

Det här är såklart en viktig tid att också diskutera hur vi bygger. Alla som varit i en kommunal planprocess vet hur lätt det är att missa att det som är nya fyrkanter på kartan snart ska bli någons hem.

En undersökning av förutsättningarna för skånska kommuner att växa visade att det var stor skillnad mellan ett Pågatågstopp och nästa. Till en del konstaterade vi att det kunde bero på hur själva centrum var planerat. Fanns det mötesplatser, naturliga stopp som gjorde småföretagande möjligt, där människor började prata med varandra, eller hastade alla ut från stationen till ensamhet i bilen?

Det var mycket när de gamla svenska städerna började rivas för att ge plats för bilen som dagens segregerade städer växte fram. Det som var – är – en frihetsmaskin på landsbygden passade sämre i stan. Bilen tar mycket plats, den kräver att snabbt få ta sig fram överallt för att sen bara stå parkerad 97 procent av tiden. Man räknar med att i en normal svensk stad sväljer bilen idag upp till

30 procent av ytan.

Det är denna 50-talsuppfattning om modernt som nu är vid sitt slut. I Bogota, som under en tid styrdes av gröna borgmästare, definierade man målet att bli ”en utvecklad stad” som att bli en stad ”inte där också de utan pengar kör runt i bil, utan där också de med pengar vill åka kollektivt.”

I Paris konstaterar rödgröna borgmästaren Anna Hidalgo att på sex år har andelen hushåll med bil minskat med 20 procent. De flesta Parisbor lever idag utan bil i stan, vill se en stad där trafiken anpassar sig efter den yta människor behöver och inte tvärtom. I Köpenhamn är man redan nära att nå målet att hälften av all arbetspendling ska ske med cykel. I Sveriges miljöbästa kommun 2017, grönblå Helsingborg, byggs expressbussar, cykelvägar och mer plats för uteserveringar. I grönroda Uppsala bygger man kunskapsstråket som knyter ihop universiteten, olika stadsdelar och väldigt många av stans arbetsplatser. I Landskrona satsar man på laddpunkter, trådbussar och ny cykelinfrastruktur. I Kalmar har bussarna infört nattstopp, för att resenärer ska slippa gå långt på kvällen så kan bussen släppa av ensamma passagerare var som helst längs sträckan. I Östersund elbuss och sex och en halv kilometer expresscykelvägar. På många ställen beskrivs målet som en barnvänligare stad, att man ska kunna släppa den där handen man håller om axeln på barnet när man är i centrum utan att behöva få hjärtat i halsgropen.

Det här är politik. Som berör. Att bygga om, stänga gator eller leda om trafik kräver ofta lokalt politiskt mod. Sju av de tio kommuner som gjorde upp om att bli årets miljöbästa styrs av miljöpartister, ytterligare två gjorde det nyligen. Mycket av investeringarna har möjliggjorts genom stadsmiljöavtalen, där stat och kommun går samman om investeringar för cykel, kollektivtrafik, cityhandel, bostadsbyggande och täta städer. Det är ett annat exempel på sådan där smart miljöpolitik som inte alltid syns på löpsedlarna, men gör skillnad på marken. Och som, ja, nejsägarna i de borgerliga och SD varje år motionerar om att rycka bort från budgeten.

En bra stad ägs av alla. Robert Putnam och hans efterföljare har beskrivit hur demokratins minsta beståndsdel är det mellanmännsliga mötet där tillit kan växa. Det mötet handlar inte bara om närhet, att vi vistas på samma fysiska plats, utan också om att vi har förutsättningar att förstå varandra. Även om vi springer på varandra i centrum kommer vi aldrig på riktigt att mötas, om vi så

fort vi är färdiga med vad det nu var vi skulle göra åker hem till helt olika områden, till områden som på kartan kan tillhöra samma stad men där den som bor i det ena aldrig besöker det andra, inte känner någon där, aldrig skulle se sina barn leka med någon där eller själv ha ett ärende i den lokala affären.

Det gamla miljonprogrammet ledde till segregation. Priset betalar vi nu. När vi nu bygger nytt, måste vi bygga mer billigt i områden där det mesta andra är dyrt. Vi måste bygga ihop områden och bygga bort segregation.

Att alla ska äga sin stad handlar också om trygghet. Ingen ska behöva dra sig för att ta en joggingtur, eller ta kvällsbussen. Det kräver insikt om att hur man planerar och bygger kan ge helt olika städer. I en stad upptäckte man att 80 procent av pengarna man investerade i det offentliga rummet gick till platser som mest användes av killar och män. Feministisk stadsplanering är att tänka efter före, inte skicka ungdomar mellan de som är i gallerian och de som hänger på torget. Bygga bort enkönade miljöer, ge skäl för alla att använda det som ska vara gemensamt. Planera lekplatser, spontanidrottsplatser, joggingstråk som är trygga för alla.

En sak till om stan, och det som är runt den. Ringmuren där borta, Visbys borgare byggde den för att skydda sig från arga gubbar för sisådär 800 år sedan. Det börjar bli tid att ge upp tron på att städer klarar sig utan landet där utanför.

Man ska kunna leva, växa, jobba och utvecklas i hela landet. Det är inte välgörenhet, som man kan få för sig när man ser de ideliga moderata kampanjerna mot skatteutjämningsystemet. Varje stad är beroende av det som produceras där det börjar bli glesare mellan husen.

Att göra det billigare för en ensamföretagare att anställa sin första person – som vi nu gör – det är bra både för jobben i den lilla byn, för designern på vindskontoret och för förortens ekonomi.

Ekoturism, som vi nu sänker moms för, det är bra för att stadens barn ska förstå hur världen hänger samman, var maten vi äter kommer ifrån.

Att bryta barriärer till högre utbildning är viktigt både för landsbygd och förort. Snabbt bredband gynnar ju de som sitter i båda ändar av kommunikationen. I

ett starkt land finns inte centrum och periferi, utan vi. Murar mellan stad och land gör sig bättre som världsarv än modern politik.

Under året som gått har jag träffat alla Sveriges kommuner på arbetsmöten om jämlikhet i skolsystemet. Det blir uppenbart att en del utmaningar är olika. Jag minns ett möte särskilt, ett lärarrum i Malmö, några månader sedan, med rektor, lärare, studievägledare, fritidspedagoger – alla beskrev ett hårt och medvetet jobb, men också vad man har att slåss emot. Det här var en skola där många av barnen tidigt upplever att de inte har samma chans som andra.

Barns drömmar är lika stora, men övertygelsen om att de kan bli verklighet skiftar med adressen.

Och där, när tron på framtiden sviktar, finns det andra krafter som utnyttjar det. Det här är segregationens allra dyraste pris. Läser man polisens rapport om utsatta områden så handlar de om en strid om det gemensamma rummet. Om områden där kriminella vill ta kontroll över handel och uteliv. Där kampen står om man ska få driva sin lilla affär i fred, om vilka som äger kvällen på torget, om vad som händer i skolan.

Rapporten beskriver hur barn lockas att bli kurirer, hjälpredor till tungt kriminella. Medan de flesta barn använder sommaren till sådant sommaren är till för: bada, läsa, träna inlägg – så finns andra barn som korsar gårdar med paket som de inte vet vad de innehåller. Man måste sitta väldigt långt ifrån det där lärarrummet om man tror att vi kan välja mellan att bekämpa brott eller förebygga kriminalitet. Vi måste göra båda.

Ska skolan vinna över krafterna som lever av hopplöshet, som utnyttjar unga som tidigt ger upp – då måste vi lyckas i brottsbekämpningen. Den vuxna yrkeskriminella som utövar makt över en ung kille, får honom att förstöra sitt liv, ska helt enkelt plockas bort från gatan. Ungas brottskarriärer måste brytas innan de gått för långt, det måste gå snabbt mellan att man grips och döms.

Men det här, det polisiära kommer bara fungera, om vi samtidigt bygger samhällets grundfundament starkare. Vi måste erbjuda våra unga ett bättre liv än det de kriminella lockar med.

Varje ung ska känna detta: Det är min ansträngning i skolan som avgör min

framtid, inte vilket hem jag växer upp i.

Staten går nu in och jobbar på de skolor där det är svårast. Stat och kommun står inte längre i varsitt hörn och skäller på varandra när en skola har problem. Nu är staten med och jobbar direkt med fler anställda, kompetensutveckling, stärkt ledarskap, i avtal med över 200 skolor över landet.

Det är detta vi nu bygger ut. Redan till läsåret som börjar i höst tillförs nya jämlikhetspengar.

Får jag som jag vill går vi hela vägen som Skolkommissionen pekat ut och inom tre år har staten tillfört sex miljarder och tar åter ansvar för jämlikheten i skolsystemet. Barns rätt att vara barn är ingen lek. Barns rätt till kunskap gäller alla. Skolan ska stå starkare än de som vill utnyttja barn som kriminella springpojkar.

Vi pratar om Sverige som världens modernaste land. Då ska vi vara världens mest jämställda land.

Skolan har som ingen annan del av samhället möjlighet att upptäcka barn som lever under hedersförtryck. Det ska inte finnas någon osäkerhet här: Skolan står på barnens sida. Man får aldrig hamna i en förhandlingssituation mot föräldrar när det handlar om flickors – och pojkars – rätt att bestämma över sin kärlek, sin kropp och sin framtid. Föreställningar om heder kan förändras, måste förändras. Men det kräver att de utmanas. Många rektorer och lärare gör det jobbet, och de ska ha stöd hela vägen. Det handlar inte om att lärare ska göra mer, utan om att lärare aldrig ska lämnas ensamma när man ser en ung som behöver samhällets stöd. Det som är olagligt eller oacceptabel behandling av ett barn på en adress ska också vara det på en annan. Samarbete med socialtjänst och polis ska stärkas. Verksamheter som funkar ska spridas.

Ingen tjej ska behöva uppleva det som vardag att utsättas för sexism och kränkningar. Vi inför äntligen en samtyckesparagraf i våldtäktslagstiftningen, men själva samtyckeskulturen – den måste vi bygga tillsammans. Ansvarstagande vuxna, föräldrar och skola. Vi utvärderar och stärker sex- och samlevnadsundervisningen där de viktiga samtalen om normer, könsroller och respekt kan tas.

Skolan ska rustas för att möta unga, ofta tjejer, som mår dåligt. Ska prestationerna stärkas måste vi se de som ska prestera. Den psykiska ohälsan är en av förklaringarna, men den minst omtalade, till att vi hade fallande kunskapsresultat. Det senaste läsåret har elevhälsan stärkts med 700 nya medarbetare, med statliga medel.

Och då kommer vi tillbaka till resurserna.

Har ni märkt vad man inte pratar om i Almedalen? Det sjätte jobbskatteavdraget, det som var Moderaternas huvudnummer här för två år sedan och fortfarande är en stor del i deras budget.

Moderaterna har uppenbarligen gett upp om att vinna valet på sin politik, man hoppas få bilda regering med Åkesson, Söder och Jomshof och sänka skatten ändå. Vi ska komma ihåg att politik är prioriteringar. När Moderaterna behövde göra plats för jobbskatteavdrag ett, två, tre, fyra och fem skars nästan 10000 medarbetare bort i skolan. Det är klart det slår hårdast mot de elever som behöver tiden med sina lärare mest. I lärarrummet i Malmö underströk man det: att resurser gör skillnad.

Resurser är såklart ingen mirakelkur, det behövs bra ledarskap för att använda dem rätt. Men har man inte resurser är det svårt att möta eleverna som behöver mer tid, klara att ha koll i korridorerna, bygga relationerna som gör att elever vågar berätta om oron för sin kompis.

Under de senaste två åren har 20000 fler anställts i skolan. Trots fler barn minskar barngrupperna i förskola och fritids. Vi höjer lärarlöner. Tre av fyra lärare är beredda att rekommendera yrket till andra. Politik gör skillnad.

Världens modernaste land.

Det handlar inte bara om teknik, byggande och prylar.

I slutändan handlar det om något större. Om värderingar. Om vilket land vi vill vara. Om Mångfaldsparaden, #jagärhär i kommentarsfälten och alla som sluter upp mot rasismen och nazismen var än den visar sitt tryne.

Om alla ni som tagit in en ny kamrat i fotbollslaget eller klassen. Som ställer upp

för barn som kommit från krig och helveten. Sverige kan bättre än att avvisa unga som rotat sig här. Det handlar om vilken röst vi som land kan lyfta globalt.

När vi vägrar låta ideologiskt motstånd från Vita huset äventyra miljoner kvinnors hälsa i världen – och fyller på när USA drar undan från organisationer som jobbar med allas rätt till sin sexualitet och hälsa.

När vi stärker fredsarbetet och som första land i världen ställer krav på demokrati och mänskliga rättigheter i vår vapenexportlagstiftning.

När vi står upp för klimatet.

Världens modernaste land. Vårt ledarskap behövs.

Minns ni vad Donald Trump sa när han försökte dra USA ur avtalet där vi äntligen lovade varandra att i tid möta klimathotet? ”Mina väljare är i Pittsburgh och Phoenix, inte Paris.” Nu kokar gatorna i Phoenix.

Inte ens en amerikansk president kan önska sig en egen planet. Brunnarna som sinar på Gotland och i Östafrika kommer inte fyllas på för att någon säger att miljön är viktig.

Det funkar inte att säga nej till flygskatt och sedan be Arktis snällt om att sluta smälta.

Det går inte att köpa sig nya världshav när de vi har är fulla av plast.

Allt handlar om nu. De viktigaste klimatbesluten under allas vår livstid kommer fattas nu, under de allra närmsta åren. Helst skulle vi ju inte behöva bråka om miljöpolitiken alls. Vi behöver all mänsklig och politisk innovationskraft vi kan för att i tid ta itu med problemen.

Men det finns nejsägare.

Och en sak är säker. Det denna generations politiker blundar för, kommer nästa generations barn behöva betala för.

Det handlar om nu.

Vi har ett val.

Slarva inte bort det.

Taggar

2010-tal, 2017, Almedalen, Man, Miljöpartiet, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/gustav-fridolin-tal-i-almedalen-2017>